

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Оряхово, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ОРЯХОВО в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В.Л.П.

при участието на секретаря В.И.И.

като разгледа докладваното от В.Л.П. Гражданско дело № 20221460100519 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на С. Г. К., ЕГН ***** от гр. Оряхово, ул. „Христо Смирненски“, бл. 47, действаща чрез пълномощника си адв. Б. З. от САК против „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление в гр. София, Район Средец, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П., с която са предявени иск за установяване нищожността на клаузата на чл. 8 от Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., предвиждаща заплащане на неустойка в размер на 884,92 лв., както и иск за осъждане на ответното дружество да заплати сумата от 50 лв. – частичен иск от общо 884,92 лв. - недължимо платена сума по нищожна клауза на чл. 8 от Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исквата молба в съда – 30.08.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

С Протоколно определение от 25.01.2023 г. съдът е допуснал увеличение на предявения частичен иск от 50 лв. за цялата сума от 884,92 лв.

Предявени са два кумулативно обективно съединени иски с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 26, ал. 1 от ЗЗД за установяване нищожността на клаузата на чл. 8 от Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., предвиждаща заплащане на неустойка в размер на 884,92 лв. и прогласяването ѝ, както и с правна квалификация чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД за осъждане на ответното дружество да заплати на ищцата сумата от 884,92 лв. - недължимо платена сума по нищожна клауза - чл. 8 от Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исквата молба в съда – 30.08.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

Производството е образувано по искова молба на С. Г. К., ЕГН ***** от гр. Оряхово, ул. „Христо Смирненски“, бл. 47, действаща чрез пълномощника си адв. Б. З. от САК против „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК

202531869, със седалище и адрес на управление в гр. София, Район Средец, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П., с която са предявени иск за установяване нищожността на клаузата на чл. 8 от Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., предвиждаща заплащане на неустойка в размер на 884,92 лв., както и иск за осъждане на ответното дружество да заплати на ищцата сумата от 884,92 лв. - недължимо платена сума по нищожна клауза на чл. 8 от Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда, до окончателното изплащане на вземането.

От името на ищцата се твърди, че между нея и „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869 е сключен Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г. Посочва се също, че съгласно сключения договор, заемодателят се е задължил да предостави на заемополучателя заем в размер на 1100 лв., а заемополучателят се е задължил да го ползва и върне съгласно условията и срока на сключения договор – 16 двуседмични погасителни вноски.

Сочи се, че съгласно чл. 6 от договора страните са се съгласили заемът да бъде обезпечен с банкова гаранция или поръчител, като още със сключването на договора на ищцата е начислена неустойка в размер на 884,92 лв. по чл. 8 от договора за непредоставяне в срок на поръчител или друг вид обезпечение.

Твърди се нищожност на сключения Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., поради противоречието му с нормите на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10, вр. с чл. 22 и чл. 19, ал. 1, вр. с чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 2 и ал. 4 от ЗПК, като са изложени подробни доводи за неправилно посочване на ГПР по заема и на ГЛП по него (вкл. непосочване на договорната лихва по заема), тъй като в същите е следвало да бъде включена неустойката за непредоставяне на поръчител по заема. Последната се твърди, че представлява печалба за кредитора като надбавка към главницата, плащана периодично с дължимите вноски.

Твърди се, че ищцата е погасила изцяло дължимите по заема суми, но желае ответното дружество да бъде осъдено да ѝ заплати сумата от 50 лв. – частично от общата сума от 884,92 лв., включваща платената от нея неустойка за непредоставяне на поръчител по заема на база нищожност на сключения договор за заем или нищожност на клаузата на чл. 8 от него. В тази връзка се твърди, че клаузата, предвиждаща заплащане на неустойка за непредоставяне на поръчител е нищожна поради нарушение на закона, както и поради накърняване на добрите нрави и неправомерност по смисъла на чл. 143, т. 5 от ЗЗП, тъй като е необосновано висока.

Твърди се още, че случаят касае сключването на еднотипни договори, върху което съдържание потребителят не може да влияе. Във връзка с клаузата за неустойка се твърди, че кредиторът не е изпълнил задължението си преди сключване на договора да оцени кредитоспособността на потребителя и да откаже сключването му, а не да задължава в тридневен срок от сключване на договора, да се предостави обезпечение – двама поръчители. Ако не предостави обезпечение – дългът на заемополучателя нараства с неустойка, която се твърди, че накърнява добрите нрави, тъй като излиза извън присъщите ѝ функции и цели неоснователно обогатяване на кредитора и представлява възнаграждение, дължимо под условие. Последните от неизпълнение на „задължението“ да се предостави обезпечение не са

типичните последици от договорно неизпълнение, които законът предвижда, а договорът продължава да се изпълнява по погасителен план, но при висока цена, прикрита като неустойка. Също така ако кредиторът е целял да получи обезпечение, е могъл да отложи даването на кредит, каквато е обичайната практика при предоставяне на обезпечени кредити. Допълнително се сочи също, че с клаузата за неустойка се заобикаля разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗПК.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, действащо чрез юрисконсулт Яница Панайотова, с който се оспорват предявените иски като неоснователни. Признава се факта, че с ищцата е сключен Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., по който е предоставена сумата от 1100 лв. съобразно посочените в договора условия.

Твърди се, че не са нарушени разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗКП, тъй като при посочена фиксирана лихва липсва задължение в договора да се съдържа информация по чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗКП, а ГПР е в размер на 49,29 %, изчислен по законово определената формула и единственият разход е посоченият в договора годишен лихвен процент. Сочи се, че ГПР е изчислен именно към момента, в който е сключен договора, поради което в него няма основание да се включва начислената в последствие неустойка. Това е така, тъй като на кредитора не е известно дали заемателят ще изпълни поетото с договора задължение, а чл. 19, ал. 3 от ЗПК гласи, че при изчисляване на ГПР не се включват разходите, които потребителят заплаща за неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит.

Твърди се още, че не е налице неравноправност на клаузите за договорна лихва и ГПР по смисъла на чл. 143 от ЗЗП, тъй като са конкретно посочени ГЛП – 40,05 % и ГПР – 49,29 %, ясни и разбираеми са, представляват уговорки от основния предмет на договора и дори да не са индивидуално уговорени, не могат да бъдат преценени като неравноправни – чл. 145, ал. 2 от ЗЗП. Не е налице и заблуждаваща търговска практика, доколкото при преценката следва да се вземе предвид възприятието на средния потребител, който е сравнително добре информиран и в разумни граници наблюдателен и предпазлив, като се сочи и съдебна практика в посочения смисъл.

По отношение на твърденията за нищожност на клаузата за неустойка се твърди, че в случая същата има обезщетителна функция за евентуалните вреди от неизпълнение на договора и този разход изрично е изключен от законодателя при изчисляването на ГПР (чл. 19, ал. 3, т. 1 от ЗПК). Сочи се също, че предоставянето на обезпечение зависи от волята на потребителя и чрез неизпълнение на поетото задължение сам е увеличил носеният от него финансов риск, което не е могло да се предположи изначално от кредитора. Твърди се, че ищцата е била информирана за задължението си за предоставяне на обезпечение чрез предоставения ѝ СЕФ и съгласно чл. 12 от ЗЗД е следвало добросъвестно да изпълни поетото с договора задължение, в противен случай дължи обезщетение.

При горните аргументи е отправено искане за отхвърляне на предявените иски като неоснователни, като се претендират и разноси по делото и е направено възражение за прекомерност на претендираното от ищцата адвокатското възнаграждение.

След като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, съдът намира следното от фактическа и правна страна:

С определение № 328 от 31.10.2022 г. съдът е отделил като безспорно и ненуждаещо се от доказване на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК обстоятелството, че между страните е сключен Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., по който е предоставена сумата от 1100 лв. съобразно посочените в договора условия.

Видно от представения по делото Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г. и погасителен план към него се установява, че сумата по отпуснатия заем е действително 1100 лв., както и че лихвения процент е фиксиран от 40,05 % и ГПР е 49,29 %, при срок на заема 16 двуседмични вноски. Също така е видно, че към вноската от 94,13 лв. и добавена вноска по чл. 8 от договора – 40,87 лв., като е разсрочената дължима неустойка за непредоставяне на обезпечение по заема, при което крайната вноска по заема възлиза на 135 лв. за целия срок на заема. При това положение вместо ищцата да дължи връщане на сумата от 1275,08 лв., тя дължи сумата от общо 2160 лв.

Горните обстоятелства се установяват и от приетите като доказателства СЕФ, общи условия и справка за плащанията по кредита, от която се установява, че ищцата е заплатила по заема сумата от общо 2176,14 лв., от които 1100 лв. главница, 175,08 лв. лихва и 884,92 лв. неустойка.

По делото е прието и заключение на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което съдът възприема като обективно, пълно и всестранно изготвено по поставения въпрос, съгласно компетентността и специалните знания на вещото лице в конкретната област. Същата е отговорила да въпроси, поставени както от ищцата, така и от ответното дружество.

От заключението безспорно се потвърждава, че ответното дружество е предоставило на ищцата заем в размер на 1100 лв., при съответните уговорени параметри съгласно договора за заем. Последният е следвало да бъде върнат на дата 07.05.2021 г. с обща дължима сума от 2160 лв. – главница от 1100 лв., договорна лихва от 175,08 лв., неустойка от 884,92 лв. Потвърждава се също, че заемът е погасен от ищцата със закъснение от 20 календарни дни - на 27.05.2021 г., като ищцата е заплатила сумата от общо 2176,14 лв. – т.е с 16,14 лв. в повече от дължимата сума по погасителен план.

За да изчисли действителния ГПР по заема, вещото лице е взело предвид началния (25.09.2020 г.) и крайния срок на заема (07.05.2021 г.), който е общо седем и половина календарни месеца и съобразно дължимите суми за погасителните вноски (които освен главница и лихва, безспорно включват и начислена неустойка за непредоставяне на обезпечение) и платеното от ищцата по заема, при заместването на тези стойности в съответната формула за изчисление на ГПР е установено, че действителният ГПР по процесния договор за заем е всъщност 644,46 %.

По поставените задачи от ответника за това какъв е размерът на ГПР съгласно взетите предвид разходи от ответното дружество по заема е установено, че имайки предвид само включените от ответното дружество суми за дължима главница и лихва по договора, ГПР е изчислено в размер на 43,10 %. Установено е също, че общата сума на вноските за периода на заема, които са използвани за изчисляване на ГПР е сумата по главница и договорна лихва. Към тази сума обаче не е взета предвид сумата за неустойка от 884,92

лв., описана като отделно задължение по заема и включена в общия размер на погасителната вноска, с пояснение за „размер на неустойката, дължима при непредоставяне на поне едно от обезпеченията, посочени в чл. 6 от договора за заем“. Вземайки предвид и този разход за потребителя и съобразно срокът за връщане на заема, с действителната сума дължима от ищцата, действителният ГПР по заема възлиза на 644,46 %, а не на посочения в процесния договор – 49,29 %.

Представените по делото доказателства дават основание за извода, че страните са във валидно кредитно правоотношение, възникнало въз основа на сключен между тях Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г. за сумата от 1100 лв. (обстоятелство обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните с Определение № 328/31.10.2022 г.), като кредитополучателят се е задължил да го ползва и върне съгласно условията и срока на сключения договор. В конкретния случай се касае за сключване на договор за паричен заем от разстояние по реда на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР), където е предвидена възможността за предоставяне на парични кредити от разстояние. Съгласно чл. 18 ЗПФУР при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя, спазил сроковете почл. 12, ал. 1 или ал. 2, получил съгласието на потребителя за сключване на договора и ако е необходимо, за неговото изпълнение през периода, през който потребителят има право да се откаже от сключения договор. Съгласно ал. 2 на текста за доказване на електронни изявления, отправени съгласно ЗПФУР се прилага Законът за електронния документ и електронния подпис (ЗЕДЕП). Алинея 3 предвижда, че изявленията, направени чрез телефон, друго средство за гласова комуникация от разстояние, видеовръзка или електронна поща, се записват със съгласието на другата страна, и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях. Заемодателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има право да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон – Закон за потребителския кредит (ЗПК).

Съгласно разпределението на доказателствената тежест по предявените искове съдът намира същите за основателни по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗЗД нищожни са договорите, които противоречат на закона или го заобикалят, както и договорите, които накърняват добрите нрави, вкл. и договорите върху неоткрити наследства. Ищцата се позовава на третата хипотеза на чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД по отношение на атакуваната клауза от договора за кредит, като твърди, че е нищожна поради накърняване на добрите нрави. Освен това се твърди, че клаузата се явява неравноправна и по смисъла на чл. 143, т. 5 от ЗЗП, тъй като предвиждат заплащане на необосновано висока неустойка.

Съдът намира, че неустойката от 884,92 лв., разсрочена на 16 двуседмични вноски, всяка в размер на 40,87 лв., представлява уговорена отнапред компенсация за вредите от фактическа неплатежоспособност на

заемателя, ако в определен срок не представи някое от изброените в чл. 6 от процесния договор обезпечения – поръчител (отговарящ на редица изисквания, посочени в общите условия) или банкова гаранция. Такова договаряне противоречи на изискването към търговеца, доставчик на финансовата услуга, да оцени сам платежоспособността на потребителя (чл. 16 от ЗПК) и да предложи добросъвестно цена за ползване на кредита (възнаградителна лихва). Тя поражда значително фактическо оскъпяване на ползвания кредит, тъй като по естеството си позволява на кредитора да получи сигурно завишено плащане и то в значителен размер (80 % от главницата), без това оскъпяване да е надлежно обявено на потребителя в съответствие с изискванията на специалните норми, ограничаващи свободата на договаряне при потребителско кредитиране (чл. 19 от ЗПК). Тази неустойка на практика има характер на „цена за ползване на необезпечен кредит“, но е представена от ответното дружество като неустойка за неизпълнение на задължение за непредоставяне на обезпечение, поради което не е посочена в ГПР - основен критерий, ориентиращ потребителя в икономическата тежест от сключената сделка. По този начин съдът намира, че на практика е заобиколена разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като в същото време се сочи от ответното дружество, че е спазило изискването на чл. 19, ал. 3, т. 1 от ЗПК и затова тази неустойка не е включена в ГПР. Именно поради това формално не противоречи и не заобикаля пряко разпоредбите на ЗПК, тъй като задължението е „облечено“ във формата на „уговорена между страните неустойка за неизпълнение на поето задължение“. Въпреки това съдът намира, че клаузата на чл. 8 от процесния договор не само заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, но накърнява добрите нрави и противоречи на принципа на добросъвестност и справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Тя води до нееквивалентност на насрещните престации и представлява сума, която оскъпява кредита и на практика води единствено до неоснователно обогатяване на кредитора с тази сума. Освен това уговорената неустойка безспорно излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции (ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС), тъй като не обезпечава задължението по отпуснатия заем, а друго вменено задължение - за обезпечаване на заема, като следва да се има предвид и това, че непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди от страна на кредитора (т.е. и санкционната функция на неустойката е извън предмета на задължението по договора за кредит).

На следващо място, съгласно чл. 143, т. 5 от ЗЗП неравноправна е клаузата, която задължава потребителя при неизпълнение на негови задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка, като съгласно ЗЗП, „неравноправността се преценява към момента на сключването на договора при вземане предвид видът на стоката или услугата - предмет на договора, всички обстоятелства, свързани с неговото сключване, както и всички останали клаузи на договора или друг договор, от който той зависи“. В случая основната цел на така уговорената неустойка е да доведе до неоснователно обогатяване на заемодателя за сметка на заемателя, създаваща значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя на услугата, обуславящо нейната нищожност - чл. 143, т. 5 и т. 19 от ЗЗП. Фактът, че ищцата е подписала договора за заем не санира

недействителността на посочената клауза по чл. 8, респ. не я прави автоматично и индивидуално уговорена.

Изложените по-горе обстоятелства водят и до извод за недействителност на целия договор за заем на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 22, вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, предвид искането на ищцата за произнасяне по този въпрос в мотивите на съдебното решение и дадените тълкувания в ТР 1/2020 г. от 27.04.2022 г. на ОСГТК на ВКС по т. дело № 1 от 2020 г. С оглед императивния характер на посочените разпоредби, съдът е длъжен да следи служебно за тяхното спазване и дължи произнасяне дори ако нарушението на тези норми не е въведено като основание за обжалване (в този смисъл са указанията, дадени с т. 1 на ТР № 1/2013 г. от 09.12.2013 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС). Разпоредбата на чл. 21 от ЗПК предвижда, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон е нищожна, а според действащата към момента на сключване на процесния договор редакция на чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 – т. 12 и т. 20 и ал. 2, и чл. 12, ал. 1, т. 7 – т. 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Посоченият в процесния договор ГПР от 49,29 % формално отговаря на изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК, но по изложените по-горе обстоятелства същият не отразява действителния, тъй като не включва част от разходите по заема, а именно – платената от ищцата неустойка за непредоставяне на обезпечение в размер на 884,92 лв., която по своята същност представлява печалба за заемодателя и се плаща от ищцата периодично с месечната погасителна вноска по кредита, прикрита под формата на „неустойка“, за да не фигурира в официално обявения ГПР по кредита от 49,29 %. Така размерът на ГПР се явява по-голям от законово допустимия петкратен размер на законната лихва - 50 %, определен в чл. 19, ал. 4 от ЗПК, който съгласно заключението на вещото лице възлиза на действителните 644,46 %. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето - чл. 22 от ЗПК и след като ответното дружество не е оповестило действителен ГПР в договора за заем, то е нарушило изискванията на закона и не следва да се ползва от сключения договор и неговите уговорки.

Изложените по-горе обстоятелства обуславят основателността на предявения от ищцата иск за прогласяване на нищожността на клаузата на клаузата на чл. 8 от сключен между страните Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 488,13 лева като противоречаща на добрите нрави и поради това, че е сключена в противоречие с нормите на чл. 143, ал. 1, т. 5 и т. 19 от ЗЗП.

Онователен и доказан се явява и искът по чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, тъй като безспорно се установи, че ищцата е заплатила сумата от 884,92 лв. за начислена неустойка към всяка погасителна вноска на основание чл. 8 от процесния договор за заем. С оглед извода на съда за недействителност на тази клауза, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати (да върне) на ищцата сумата от 884,92 лв., с която неоснователно се е обогатило и която представлява недължимо платена сума по нищожна клауза на чл. 8 от

Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., платима на ищцата ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 30.08.2022 г., до окончателното ѝ изплащане.

По разноските:

Ищцата е заявила искане за разноски в производството от общо 1300 лв., от които 100 лв. платена държавна такса за предявените искове, 200 лв. депозит за вещо лице и 1000 лв. платено адвокатско възнаграждение, съгласно представения Договор за правна защита и съдействие от 23.01.2023 г. От своя страна ответното дружество е направило възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал. 5 от ГПК, поради което съобразно действителната фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че следва да присъди на ищцата сумата от общо 800 лв. за двата иска, съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията ѝ с ДВ, бр. 88/04.11.2022 г. При тези съображения и с оглед изхода на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищцата сумата от общо 1100 лв., от които 100 лв. платена държавна такса за предявените искове, 200 лв. депозит за вещо лице и 800 лв. платено адвокатско възнаграждение, съгласно представения Договор за правна защита и съдействие от 23.01.2023 г. и съобразно действителната фактическата и правна сложност на делото.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на клаузата на чл. 8 от сключен между страните Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., предвиждаща заплащането на неустойка за непредоставяне на обезпечение по заема в размер на 884,92 лева, сключен между С. Г. К., ЕГН ***** от гр. Оряхово, ул. „Христо Смирненски“ № 47 и „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П., поради противоречие с добрите нрави и неравноправност - на осн. чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД и чл. 143, т. 5 и т. 19 от ЗЗП.

ОСЪЖДА на осн. чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П. **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Г. К., ЕГН ***** от гр. Оряхово, ул. „Христо Смирненски“ № 47 **сумата от 884,92 лв. (осемстотин осемдесет и четири лева и деветдесет и две стотинки)** - недължимо платена сума по нищожна клауза на чл. 8 от Договор за паричен заем № 454280/25.09.2020 г., представляваща заплатена неустойка за непредоставяне на обезпечение по заема, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 30.08.2022 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК

202531869, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П. **ДА ЗАПЛАТИ** на **С. Г. К., ЕГН ******* от гр. Оряхово, ул. „Христо Смирненски“ № 47 **сумата от общо 1100 лв. (хиляда и сто лева)**, представляваща 100 лв. платена държавна такса за предявените искиове, 200 лв. депозит за вещо лице и 800 лв. платено адвокатско възнаграждение, съгласно представения Договор за правна защита и съдействие от 23.01.2023 г. и съобразно действителната фактическата и правна сложност на делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Оряхово: _____